

כֶּמֶש הַדְרָדָר = נבל / יבש הקוץ
מִסְכִּית = מקשיב
תוֹגָה / תוּגוֹת = עצבות
וְלִדְיָה = מי שנולדו לה
כִּבְרַת אֲדָמָה = חלקת אדמה

שם השיר:

מילים: חיה ורד, לחן: יאיר רוזנבלום

כבר הקיץ חלף,
 כבר טסים מעליו
 ברבורי הענן בשרשרת.
 כבר כֶּמֶש הַדְרָדָר,
 ועמוד המטר
 מעבר לאופק ניצב.
 העולם מתלבלב,
 אך מִסְכִּית עוד הלב
 לתוֹגָה שבעין נקשרת,
 כשהקיץ חלף
 ומקרקע נשלף
 להבו הצחור של חצב.
 בגנות כבר מונה
 אדמה את וְלִדְיָה,
 בגרנות החציר
 על עצמו נערם,
 בשדרות משליכה
 צפצפה את בגדיה,
 בגדרות מעלות
 הכבשים את צמרן.
 בכרמים מקפלות
 הגפנים את עליהן,
 בתלמים משחימה
 אדמה קו לקו,
 בגבהים הלילות
 כבר עוטים מעיליהם,
 בנכאים חלילו
 של הרוח נתקף.
 כי הקיץ חלף,
 כי רוחף מעליו
 מפרשו הסמוי של החורף.
 מתקצרים הימים,
 ובנפש הומים
 כיסופים ותוגות כמיתר...
 וצופה לו איכר,
 איך בבוקר הקר
 הקיץ מפנה את העורף.
 וכִּבְרַת אֲדָמָה
 שדמו בדמה,
 מחכה לזרעים ומטר.